

Трийсет и седма глава

В стаята при Миро и Драгица влизат Винко Станс и Инко Нитс.

- Добре, нека си поговорим – казва Винко Станс, като гледа към горната част на екрана.

- За какво да си говорим? - пита Драгица.

- Казвам на Монти Кол – обяснява Винко Станс.

- Ами тогава си поговорете – вдига рамене Драгица и с едно докосване затваря браузъра с пощата.

- Искях да използвам вашия канал – обръща се към нея Винко Станс.

- Не каза „моля“ - гледа го Драгица право в очите. - Или ще ме накараш насила?

Драгица е хванала оръжието на Инко Нитс.

- Моля те, не искам никакво насилие – Винко Станс е омекнал.

- Не искаш, но ни отвличаш – упорства Драгица. - После нахълтваш в стаята без предупреждение заедно с Инко Нътс.

- Нитс – поправя я Инко Нитс.

- Да бе, повярвах ти – поглежда го Драгица насмешливо.

- Добре – казва Винко Станс. - Моля те да ме свържеш с Монти Кол.

- Кой пък беше той? - уж се чуди Драгица. - Да не би да е някой, който ти развали обяда? Или някой, който натупа Инко Нътс?

- Добре, добре – примирява се Винко Станс. - Това е братът на Инко Нитс. Близнак.

- Ако беше близнак, нямаше ли и той да бъде нътс?

- пита Драгица.

- Не знам какво искаш да кажеш – Винко Станс се мъчи да не издаде нетърпението си, - но не ми се иска да продължават обидите ти по наш адрес. Ние сме направили много за теб и народа ти, без да търсим нищо в замяна. Сега единственото, което искам, е да не ни обиждаш.

- Сега пък аз не знам какво искаш да кажеш – упорства Драгица. - Нямам никакъв спомен да си направил нещо нито за мен, нито за народа ми, освен дето Инко Нътс спомена, че по време на войната сте въртели търговийка. Кой знае колко народ е изгинал благодарение на това, което уж сте направили за народа ми.

- Нямах това пред вид – Винко Станс все още е спокоен външно. - Народа ти отпреди хиляда години, който мина през вратата на рая и дойде на Алтре Мунс.

- Добре – поглежда го от упор Драгица. - Казах на Миро, че не чета фантастика, сигурно не си ме чул. Сега, щом си дошъл до тук, ще го кажа и на теб. Чета сериозна литература. Каква, не ме питай, защото нямам желание да правя литературен кръжок.

- Все пак, ми се иска да чуеш и моята гледна точка – казва Винко Станс. - Ти не си от това време. Народът ти премина през вратата на рая и се пресели на Алтре Мунс. Ти си дъщеря на водача – жупана, а Миро е син на игумена, който е духовен водач. Наложил се да включим теб и Миро в изпълнението на една много опасна задача, част от която беше да отидете в бъдещето, за да попречите на влечугоподобните със своите способности. Всичко това е документирано. Вие видяхте част от документацията. Въпрос на време е да осъзнаете истината.

- Да осъзнаем истината?! - вика Драгица. - Ти какво си мислиш? Че това, дето ми го пробутваш, може да мине за истина? Всичко е голяма измишльотина!

- Съжалявам, че толкова пъти трябва да повтарям едно и също – казва Винко Станс, - но обстоятелствата ни принудиха да предприемем тези мерки. Не всичко става идеално. Винаги може да възникне проблем.

- И ние сега сме проблем, така ли? - намесва се Миро. - Защо не подходим от друга гледна точка? Да приемем, че вие сте проблема и че този проблем наистина трябва да се реши. Ще ми дадете ли възможност? Едва ли. Защото вашата гледна точка е различна.

- Добре, ще ви дадем възможност – съгласява се Винко Станс. - Само ще ви помоля да дойдете с нас на Алтре Мунс.

- Връщаме се в Загреб – отсича Миро. - Това е единственото място, където искам да отида.

- Все пак, не ти ли се струва, че в думите, които повтаряме от известно време, може и да има истина? - пита отчаян Винко Станс.

- Ако има истина – казва Миро, - то тя не е такава, каквато искате да ни я представите. Но по-вероятно е да се опитвате да ни промиете мозъците.

- Значи, все още трудно ще стигнем до споразумение – вдига рамене Винко Станс.

- Не сме поставени при равноправни условия – обяснява Миро. - Държите ни тук затворени като пленници. Нямаме възможност да се движим свободно и да се върнем в Загреб когато пожелаем. Тогава за какво споразумение може да се говори?

- Признавам, че допуснах грешка – заявява Винко Станс. - Не трябваше да пристъпвам към тази крайна мярка, преди да бях се опитал да ви убедя по нормалния начин. Ако имаше възможност да прочетеш книгата на игумена, може би щеше да разбереш, че нещата не са толкова категорични, че няма само черно и бяло, лоши и

добри. Това е така, защото в опита ми да оправя нещата ги обърках повече и сега няма да мога да се справя без ваша помощ. Единствената надежда, която ми остана, сте вие. Влечугите се подчиняват на Драгица и тя може да ги накара да променят начина си на живот. Тяхната пристрастеност към човешката биоенергия ги прави опасни за всички хора във вселената.

- Добре – казва Миро. - Разбирам, че или имаш много развинуто въображение, или че зад гърба ти стои целия Холивуд. Само не мога да схвана какво искаш от нас. Или си много перверзен, или можеш да изкараш много пари като ни държиш. Обаче ние не сме деца на милиардери.

- Грешеш в преценката си – горчиво се усмихва Винко Станс. - За мен вие сте много близки хора, деца сте на най-добрите ми приятели. Не мога да изнудвам когото и да било чрез вас. Както доброволно се съгласихте на тази мисия, така доброволно искам да се съгласите да я продължим.

- Доброволно?! - възкликва Миро. - Човече! Ако на това му викаш доброволно, то какво ми остава? Я не се занасяй и ни пускай да си ходим! Ако си сбъркал и се разкайваш, пусни ни, докато не е станало много късно.

- Ако ви пусна, може да стане много зле – казва колебливо Винко Станс.

- И какво толкова може да стане? - чуди се Миро.

- Ако се върнете в Загреб, ще бъдете уязвими, трудно ще можем да ви опазим, защото е много гъсто населено – обажда се Инко Нитс.

- От кого да ни пазите? - поглежда го ехидно Миро.
- От самите вас ли?

- Не – спокойно отговаря Инко Нитс. - От влечугите.

- Ами те са в зоопарка – шегува се Миро.
- Да – съгласява се Инко Нитс. - Само че този зоопарк е с малко по-големи размери и обхваща някоя и друга галактика.
- Вие пак продължавате – ядосана се надига от едно кресло Драгица. - Няма ли да ни пуснете да се върнем в Загреб и да спрете да ни тормозите?
- Добре – уверено се обажда Винко Станс. - Ще ви върнем в Загреб и ще осигурим охраната ви. Само че ако се появят влечугоподобните, положението ще стане много сериозно. Те вече са разбрали за вас от пресата. А може и преди това да са ви следили и затова вдигнаха толкова шум.
- Няма да се откажеш от измишльотините си – махва с ръка Драгица. - Вече станяхте банални, а се оплетохте в лъжите си толкова, че вече сте смешни!
- Хайде да изчакаме хода на събитията – казва Винко Станс. - Утре ще ви прехвърлим в Загреб. Надявам се поне да сте по-дискретни пред журналистите. Пък и ако им разкажете своята версия, наистина някой ще стане за смях.

